

DOE MAAR-OPRICHTER ERNST JANSZ

'OPEENS WAS IK EEN MEISJESIDOOl'

De vroege dood van zijn vader bepaalde zijn leven. Muzikant Ernst Jansz (77), oprichter van de band Doe Maar, kreeg last van bindings- en faalangst en twijfelde voortdurend aan zichzelf. "Ik durfde me niet open te stellen."

Mijn vader was mijn grote voorbeeld, en ik bewonderde hem zeer. Op mijn negende kreeg hij last van depressies, later bleek dat het concentratiekampsyndroom te zijn. Hij stopte met werken, wilde niemand meer zien en sloot zich op achter de linnenkast. Daar stonden een stoel en schemerlamp en zat hij de hele dag. Als vanzelfsprekend voelde ik me verantwoordelijk voor het geluk van mijn vader. Het ging me makkelijk af. Ik maakte het hem naar de zin door met hem te schaken, vogels te kijken, Chopin te spelen en heel erg mijn best te doen op school."

IN SHOCK

"Achteraf gezien leunde hij te veel op me. Mijn zus was het huis al uit en mijn moeder had een stapje teruggedaan in hun relatie. Hij was bang voor eenzaamheid. Eenmaal op het op lyceum ging een wereld voor mij open: ik was regelmatig verliefd en kreeg vrienden. Mijn vader voelde zich door mij in de steek gelaten, bleek uit een brief die hij na zijn dood achterliet. Als tiener was ik niet meer volledig beschikbaar, maar dat veranderde niets aan mijn loyaliteit. Toch heeft mijn vader dat niet gezien. Na zijn overlijden voelde ik me nutteloos. Dat gevoel, alsof er een rotsblok uit de hemel kwam, overviel me. Ik was in shock en werd een soort kluizenaar; dat heeft best lang geduurd. Muziek was het middel om mezelf te vinden."

FAALANGST

"Door die brief van mijn vader heb ik jarenlang last gehad van bindings- en faalangst. Het was verlammend. Het speelde ook een rol in het aangaan van relaties. Ik was bang dat ik niet goed genoeg zou zijn en ben uiteindelijk in therapie gegaan. Langzaam maar zeker begon mijn zelfbeeld zich te manifesteren. Eindelijk had ik het beeld van mezelf compleet en durfde ik zelfs vader te worden. Er was niks mis met mij. Nee, die faalangst was niet direct weg, sterker nog, soms heb ik daar nog weleens last van. Het speelt alleen niet meer zo'n grote rol. Ik weet inmiddels wat ik waard ben en kan het mezelf vergeven als ik fouten maak. Mijn vrouw confronteerde me destijds enorm met mijzelf en 'dwong' mij zo om voor mezelf op te komen. Het is van belang dat je iemand hebt die je een spiegel voorhoudt. Dat had ik van huis uit helemaal niet meegekregen. Mijn vrouw heeft een wezenlijke rol gespeeld in wie ik ben. Met haar wilde ik ook kinderen. Vanaf het moment dat ik vader werd, nam ik me voor dat mijn zoon, dochter en bonusdochter niet mijn leven hoeven op te

**'IK WAS BANG DAT IK NIET
GOED GENOEG ZOU ZIJN'**

vullen zoals ik dat deed bij mijn vader. Ik wil niet op mijn kinderen leunen. Wat ze ook doen, ze zijn voor mij heel waardevol en goed zoals ze zijn. Die houding heb ik meegekregen van mijn moeder. Na mijn vaders dood ontdekte ik wat een ontzettend leuke vrouw ze was. Ik stopte met mijn studie, ging met de band waarin ik toen speelde, CCC Inc., in een hippiecommune wonen in Neerkant, in de boerderij waarin ik nog steeds woon. Ik was de hele dag stoned. Mijn moeder kwam geregeld langs en ik ontdekte dat ze best wel moeite had met mijn manier van leven. Ze heeft er nooit iets over gezegd, het was mijn keuze. Zo wilde ik ook zijn voor mijn kinderen."

DOE MAAR

"In mijn muziek heb ik me nooit onzeker gevoeld. Muziek is ook altijd een uitlaatklep voor mijn emoties geweest. Met Doe Maar werd ik opeens een meisjesidool. Die bekendheid heeft me destijds ook geholpen om uit het kluizenaarsbestaan te komen. Ik moest wel en werd gedwongen om contact te maken met mensen. Naast die verlegen mensenschuwe jongen ontstond er een tweede werkelijkheid: een geliefde muzikant die 'wereldberoemd' was en voor duizenden gillende meisjes speelde. Het succes kon ik relativiseren als ik weer thuis was in de stilte op de boerderij. In de natuur ervaar je hoe nietig je bent. Uiteindelijk werd de druk met Doe Maar te groot. We werden geleefd en de beslissing om te stoppen voelde als een bevrijding. Henny (Vrienten, red.) was een goede vriend. Na zijn dood vond ik het lastig om over het verlies te praten in de media. Jarenlang, ook na het stoppen van Doe Maar, deelden we het succes, de ellende en wisten we alles van elkaar. We hebben enorm gelachen, maar ook strijd gevoerd en stonden soms als twee kemphanen tegenover elkaar. Altijd vonden we elkaar weer. Henny voelde als familie. Ja, ik mis hem. We hadden ook nog zo veel muzikale plannen." ■

OVER ERNST JANSZ

Ernst Jansz (1948, Amsterdam) werd bekend als oprichter, toetsenist en zanger van Doe Maar. Na het uiteenvallen van de band in 1984 bracht hij een aantal soloalbums uit. Later kwam Doe Maar meerdere keren bijeen voor reünieconcerten. Jansz schreef meerdere boeken en tourde door het land met zijn theatershows. Onlangs met 'Een Liefdeslied' waarvan eveneens een gelijknamig boek verscheen. Vanaf het najaar is hij te zien in de theaters met 'Het beste van'.